

בפעם הראשונה מזה 17 שנים מספר ישראל ("פולי") פוליאקוב, הצלע המרכזי של "הגשש החיזור", על להקת הנח"ל, "התדנגולים", "הגשש החיזור", שייקה אופיר, נסים אלוני, יוסי בנאי, פשנל והמצב הנספי

אנחנו לא מתפרקים. אי אפשר לפרק חברה. זה בעיזת נוראיות. צריך לשלם לעורכי-דין. בינתיים אנחנו ממשיכים להופיע

מבלי שנתכוון, התחלנו לעסוק באינטגרציה, וזה אחד הדברים היפים של הגשש. אנחנו לעולם לא מעליבים אף אחד

לא ידעו איך לאכול את הגשש. פיתאום מדברים במין שפה כזאת, עם חייח ועיין, לובשים חליפות ועניבות

ראינה שרית ישי

אך כעם לא מזהים אותי ברחוב. כשאני צריך פרזסקציה בקופת-חולים, אני לוקח איתי את גברי

נכנסתי בלי כוונה לשון-ביזנס. המון אנשים חלמו להיות בעסק הזה כשהיו ילדים. אני בכלל לא. חלמתי להיות מושבניק

יש לנו ארבע חנויות בתחנה מרכזית. אני מקווה שנכד"י יהנו מהם. איפה כל הכסף שלנו? תשאלו אח מסי-הכנסה

אני אדם עצוב

עם חוש-הומור!

מנסה לשמור על שרידי החלום בטיפוח גינת-הגג המשגעת שלו ושל שוש, בדי-רתם שבגניצהלה. פולי פותח בראיון זה צוהר אל תוך עולמם של הגששים. הוא מספר איך נבנו מערכוני-הנצח שלהם, איך עבדו עם שלושה בימאים, על מערכת-היחסים עם פשנל. אך נדמה לי שבעניין פשנל הוא לא הלך איתו עד הסוף — יש לו בוודאי סיבה טובה.

● איך זה להיות אחד האנשים הכי-מפורסמים בארץ?

כשהאיש הזה עולה על הבימה, זהו קונצרט של ידיום, רגליים וקול, ופשוט אי-אפשר לעמוד בפניו. פולי בחייו הפרטיים שונה מפולי על הבימה. הוא בחור סולידי, שקט, ומנהל חיי-מישפחה מאושרים. מספרים לי שהוא השתנה, שהוא היה שובב גדול, פלייבוי, הולל. לא הכרתי אותו אז, אני מכירה אותו כעת, כשהוא נשוי לאשת-יחסייהציבור והדילת-לשעבר, שוש. הוא אב לשני ילדים, איתמר ועל. בילדותו חלם על הקלאות, כעת הוא

וזהו הגדולה של, "הגשש": לעולם אינם מעליבים. גם כשהם מחקים עיראקים, מרוקאים, כורדים או רומנים, גם כששייקה משחק הומוסקסואל ופולי בול-גרי. הקהל מזדהה, צוחק, אוהב. חברי "הגשש החיזור" מעולם לא העניקו ראיונות אישיים. אמרו שפשנל אוסר עליהם. כשביקשתי ראיון מפולי, הוא לא הזכיר כלל את שמו של פשנל, לא נזקק לאישור ממנו. זמנים חדשים, זמירות חדשות. בחרתי בפולי, מכיוון שאותי הוא מצחיק יותר מהאחרים.

הם הפכו כבר מזמן לנכס-צאן-ברזל של התרבות הישראלית. הם בניית בכל בית בישראל, אהובים, אהודים ומצחיקים עד דמעות. הם טבעו מטבעות-לשון, שהפכו פופולאריות ושימושיות יותר מהמילים במילון אבן-ישושן, ולא פעם אני חושבת שאליעזר בן-יהודה ודאי מתקנא בהם. המערכונים שלהם ידועים בעל-פה, ואתה יכול לשמוע אותם ושוב-ושוב, לצחוק שוב-ושוב ולא להתעייף. הקהל לא נעלב. הקהל שואג מצחוק,